

ПРОЛОГ

Колись давно...

Під газовим закіптюженим ліхтарем стояв хлопчик років десяти. Він тримав на спині мішок і пильно придивлявся до вікон будинку навпроти. Там, на другому поверсі, ще світилося. У незашторених вікнах було видно пишно прикрашену ялинку. На ній мерехтіли воскові свічечки, підперезані бантиками.

Довго нічого не відбувалося. Аж ось до ялинки підбігла дівчинка в синій сукенці з мереживним комірцем. Вона злодійкувато смикнула щось із гілки і стрімголов гайнула до іншої кімнати.

— Попалася, — мовив собі під ніс хлопчик.

Ліхтар, під яким він стояв, блимнув і згаснув. Десь удалині візник крикнув різке «Вйо!» і, мабуть, сильніше натягнув віжки, бо кінь заіржав. Якийсь час ще було чути калатання дзвіночка, прив'язаного до саней. Невдовзі запала тиша.

Спершу спроквола засніжило, та скоро мело вже так, що хлопчику довелося високо підняти комір свого кожуха і потупцяти. Дивина — та сніг під його взуттям не рипів, хоч і був мороз.

Аж ось несподівано відчинилися ворота і на вулицю вийшов добродій у довгій дублянці. Хлопчик-шпигун навіть з місця не зрушив. Так і стояв у своїй доволі кепській схованці й далі спостерігав за

вікнами. Здавалося, він анітрохи не переймався, що зараз його застануть за цим безсовісним заняттям. Може, сподівався, що пан заверне в інший бік? Та ба, чоловік доволі швидко пройшовся засніженою бруківкою і наблизився саме до його згаслого ліхтаря. Але й тоді хлопець не накивав п'ятами.

Затим відбулося щось украй дивне: пан у дублянці не обійшов хлопчика, а наче пройшов... крізь нього! Хоча, може, то лише так здалося через хуртовину? У всякому разі перехожий нічим не видав, що помітив тут когось, і побрів далі вулицею,

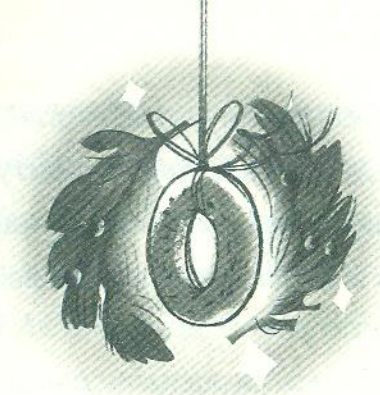

нарікаючи на нестерпну погоду. Невдовзі хлопчик залишився на вечірній вулиці сам-самісінький.

Нарешті на другому поверсі погасили світло — стало зовсім темно

— *Пора*, — сказав хлопчик. Поправив волохату шапку, перекинув на інше плече мішок і... розчинився у завірюсі.

Газовий ліхтар голосно чхнув і знову засвітився. Жодних слідів на снігу під ним не лишилося.

РОЗДІЛ 1

Дивне падіння

Грудень без снігу — однак що гарячий шоколад без зефірок. Наче й напій, але не такий смачний. Наче й зима, але не така крута.

Йшли ми з Таською цим безсніжжям. Я складав на ходу кубик Рубика. Таська розказувала класні новини. Не тому що вони класні. Просто вони з іншого класу. Ми з Тасею — сусіди й друзяки з садка, але у школі опинилися в різних класах. Вона — в «А». А я — в «Б».

— Уявляєш, — торохтіла Тася, — наш Ячмінь бовкнув, що на Землі суші більше, ніж води. Ото вже дурбецало! Глобус, всенький блакитний, перед

носом на вчительському столі стоїть! Кнопку треба вмикати й думати! Піііііі, — зімітувала Таська увімкнення мозку, натиснувши пальцем на скроню. — Навіть я знала, що води більше! А ти, Влаسه, знав?

Я пам'ятав, що острови та материки займають 29% поверхні Землі. Однак не встиг я й рота розтулити, як Тася вже за мене розписалася:

— Звісно, знав! Ти ж відмінник!

Похвала? Де там! Із Тасьчиних уст слово «відмінник» прозвучало приблизно як «слизняк», «черв'як» чи, скажімо, «мокриця». Мимохіть скривився, навіть якщо не дуже бридливий. На щастя, Тася скоро облишила мої шкільні успіхи і шпарила вже геть про інше:

— Прикинь, Мельник на перерві заявив, що я не вмію грати в перегони, бо в мене, мовляв, нема планшета. Ну, я йому показала, як я не вмію!

— Виграла?

— Ясно що! Я ж планшетний Шумахер! — гнула кирпичу Тася. — По повній розмазала того невміюку! Якби ж то ба дозволяла мені планшет до школи брати... Я б тоді на кожній перерві прокачувала скіли і взагалі була б непереможною!

Ось так, патякаючи про всяку всячину, ми з Таською дійшли до озера. За ним виднілися залишки лісу і наш крихітний будиночок. Ну й ті